

I. **Sygn. akt III K 272/21**

7. WYROK

8. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2022 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Banaś

Protokolant: staż. Monika Ambroziak

przy udziale prokuratora Artura Bukowskiego

po rozpoznaniu dnia 21.12.2021 roku, 15.02.2022 roku, 14.03.2022 roku, 30.05.2022 roku

sprawy

R. O., syna W. i H. z domu G., ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 3 lipca 2015 roku w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził przedstawiciele (...) sp. z o.o. sp. k. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w postaci świadczenia usług z zakresu naprawy i obsługi serwisowej pojazdów o łącznej wartości 76.908,48 zł poprzez wprowadzenie przedstawiciele ww. spółki w błąd co do zamiaru wywiązania się z warunków umowy współpracy, na szkodę (...) sp. z o.o. sp. k.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

II. w okresie od 23 kwietnia 2018 roku do 10 maja 2018 roku, działając w krótkich odstępach czasu, wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził przedstawiciele (...) D. B., D. B. (1) sp. j. z siedzibą w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości tej spółki w postaci paliwa napędowego o łącznej wartości 285.000 zł za pomocą wprowadzenia przedstawiciele ww. spółki w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy i uiszczenia zaliczki za paliwo,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk

Stosując wobec oskarżon ego przepisy ustawy Kodeks Karny w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. z 2020 roku, poz. 1086) w zw. z art. 4 § 1 kk.

I. Oskarżonego R. O. w ramach czynu I uznaje za winnego tego, że w okresie od 17 października 2017 roku do dnia 25 kwietnia 2018 roku w S., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził przedstawiciele (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w postaci świadczenia usług z zakresu naprawy i obsługi serwisowej pojazdu V. o numerze rejestracyjnym (...) o łącznej wartości 76.908,48 zł, poprzez wprowadzenie przedstawiciele ww. spółki w błąd co do zamiaru wywiązania się z warunków umowy współpracy, tj. czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

oraz karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych.

II. Oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu w pkt II czynu, z tym, iż ustala okres jego popełnienia od 1 do 10 maja 2018 roku, a wartość szkody na kwotę 287.761,08 zł i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych.

III. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 i 2 kk wymierza oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 130 (stu trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych.

IV. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.000 (trzech tysięcy) złotych tytułem opłaty oraz pozostałe koszty sądowe.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 272/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	R. O.	<p>w okresie od 17 października 2017 roku do dnia 25 kwietnia 2018 roku w S., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził przedstawicieli (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w postaci świadczenia usług z zakresu naprawy i obsługi serwisowej pojazdu V. o numerze rejestracyjnym (...) o łącznej wartości 76.908,48 zł, poprzez wprowadzenie przedstawicieli ww. spółki w błąd co do zamiaru wywiązania się z warunków umowy współpracy,</p> <p><i>tj. czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk</i></p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Fakty uznane za udowodnione w odniesieniu do ww. czynu zostały opisane pod poz. 1.1.2.			

1.1.2.	R. O.	<p>w okresie od 1 do 10 maja 2018 roku, działając w krótkich odstępach czasu, wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził przedstawicieli (...) D. B., D. B. (1) sp. j. z siedzibą w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości tej spółki w postaci paliwa napędowego o łącznej wartości 287.761,08 zł za pomocą wprowadzenia przedstawicieli ww. spółki w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy i uiszczenia zaliczki za paliwo,</p> <p>tj. czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 3 lipca 2015 roku R. O. zawarł z (...) sp. z o.o. sp. k. umowę na podstawie, której (...) sp. z o.o. sp. k. zobowiązała się za wynagrodzeniem dokonywać naprawy i prowadzić obsługę serwisową pojazdów R. O. przy ul. (...) w S.. Przedmiotem umowy była także sprzedaż części innych towarów niezbędnych do świadczenia tych usług za wynagrodzeniem. Warunkiem wydania przez (...) sp. z o.o. sp.	ramowa umowa o współpracy	k. 89-91	

<p>k. auta po uprzednio wykonanej usłudze, było opłacenie przez R. O. wystawionych z tego tytułu faktury VAT oraz zapłata faktur tytułem wynajmu pojazdu zastępczego. Przy zawarciu umowy i w trakcie jej wykonywania R. O. nie informował drugiej strony o swoich problemach finansowych.</p>			
<p>zeznania R. Z.</p>	<p>k.117-118, 125-126, 412 v. – 413</p>		
<p>W związku z realizacją ww. umowy (...) sp. z o.o. sp. k. wystawiła R. O. faktury VAT za dokonanie naprawy powypadkowej i usługi serwisowej pojazdu V. o numerze rejestracyjnym (...) odpowiednio w datach 24 listopada 2017 roku, 27 grudnia 2017 roku, 29 grudnia 2017 roku, 31 stycznia 2018 roku, 16 lutego 2018 roku, 13 marca 2018 roku i 11 kwietnia 2018 roku, na łączną kwotę 76 908, 48 zł. R. O. jednak nie opłacił wystawionych z tego tytułu faktur VAT. Strony ustaliły wówczas, że w celu odebrania pojazdów, R. O. musi przynajmniej częściowo uregulować należności i udzielić zabezpieczenia co do pozostałej kwoty. W tej sytuacji na poczet częściowej zapłaty wynikających z tego tytułu należności, R. O. zrealizował w obecności przedstawicieli (...) sp.</p>	<p>faktury VAT</p>	<p>k. 92, 94-95, 97-98, 100-102</p>	

z o.o. sp. k. w dniu 11 kwietnia 2018 roku zlecenie przelewu na kwotę 10.500 euro. Przelew był fikcyjny, bo nie dysponował wskazaną kwotą. Co do pozostałej należności została zawarta między stronami ugoda, w myśl której (...)sp. z o.o. sp. k. zdecydowała się umorzyć R. O. dług z tytułu ustawowych odsetek za opóźnienie w zapłacie 31.159,99 zł z tytułu wykonanych usług serwisowych, w zamian za co R. O. miał spłacić należność główną w dwóch ratach płatnych do 2 maja 2018 roku i 18 maja 2018 roku. W następstwie tej ugody doszło też do wydania R. O. pojazdu. R. O. nie wywiązał się jednak z zawartej ugody. Po paru dniach okazało się, że (...) sp. z o.o. sp. k. nie otrzymała kwoty 10.500 euro wynikającej ze zlecenia przelewu. W związku z brakiem uregulowania należności objętych ugoda pozasądową dnia 15 maja 2018 roku do R. O. skierowane zostało wezwanie do zapłaty.

karty pracy	k. 93, 96, 99, 103	
ugoda pozasądowa	k. 104-105	
faktury VAT	k. 106-108	
potwierdzenie zlecenia przelewu	k. 109	

wezwanie do zapłaty	k. 110-115	
zeznania R. Z.	k. 117-118, 125-126, 412 v. – 413	
zeznania T. P.	k. 135 -136	
zeznania T. N.	k. 138	
wezwanie do zapłaty z dnia 15 maja 2018 r. wraz z dowodem nadania	k. 110 - 116	
nakaz zapłaty	k. 193	
zeznania P. K.	k. 443 - 444	
<p>W dniu 30 stycznia 2018 roku R. O. zawarł z (...) D. B., D. B. (1) sp. j. z siedzibą w S. umowę na podstawie której pracownicy R. O., po uprzednim dokonywaniu przez R. O. przedpłat, pobierali na stacji paliw przy ul. (...) w S. od PHU (...), D. B. (1) sp. j. paliwo na używanych przez siebie pojazdów.</p> <p>Model współpracy uzgodniony na piśmie i realizowany przez strony polegał na tym, że przedsiębiorstwo (...) dokonywało przedpłat na poczet transakcji sprzedaży, a następnie wskazani w treści umowy pracownicy tankowali paliwo do wskazanych w umowie pojazdów. Faktury za zakupiony towar były wystawiane dwukrotnie w ciągu</p>	umowa nr (...) z załącznikami	k. 4-8

<p>miesiąca przez PHU (...), D. B. (1) sp. j. na podstawie zbiorczego zestawienia sprzedaży za faktycznie wydane paliwo. Jeśli wartość pobranego paliwa przekraczała wartość dokonanej przedpłaty, wydawanie paliwa było wstrzymywane do czasu uregulowania różnicy. Przy zawarciu umowy i w trakcie jej wykonywania R. O. nie informował drugiej strony o swoich problemach finansowych, jednak od stycznia do kwietnia 2018 roku obroty z firmą (...) kształtowały się na poziomie około 1.900.000 zł.</p>			
<p>wydruk CEIDG dot. R. O.</p>	<p>k. 23</p>		
<p>zeznania J. J.</p>	<p>k. 28-29, 399</p>		
<p>zeznania G. P.</p>	<p>k. 43 – 44, 399 v. - 400</p>		
<p>zeznania P. K.</p>	<p>k. 443 - 444</p>		
<p>Wyżej opisana praktyka współpracy funkcjonowała przez okres kilku miesięcy. W drugiej połowie kwietnia 2018 roku, w związku z wyczerpaniem kwoty zaliczki, przedstawiciel PHU (...), D. B. (1) sp. j. poinformował R. O., że w tej sytuacji, wstrzymane zostanie wydawanie paliwa. Wobec tego przedstawiciel R. P. K., podobnie jak w toku wcześniejszej współpracy w okresie od dnia 23</p>	<p>faktury VAT</p>	<p>k. 9-10</p>	

kwietnia 2018 roku do dnia 10 maja 2018 roku, przesłał na maila PHU (...), D. B. (1) sp. j. potwierdzenia zleceń przelewów tytułem zaliczki na zakup paliwa w łącznej kwocie 285.000 zł, które udostępnił R. O.. Po otrzymaniu ww. dokumentów, przedstawiciel PHU (...), D. B. (1) sp. j. zezwolił pracownikom R. O. na dalsze pobieranie paliwa. Pomimo wyczerpania kwoty zaliczki, wskazane przez R. O. osoby pobrały towar o łącznej wartości 287.761,08 zł. Po zatankowaniu paliwa, okazało się jednak, że PHU (...), D. B. (1) sp. j. nie otrzymała przelewów wynikających z otrzymanych zleceń przelewów.

Następnie przedstawiciele PHU (...), D. B. (1) sp. j. zawarli z R. O. ugodę, na podstawie której przy następnych wpłatach dokonywanych przez R. O., 20% kwoty miało być zaliczenie w poczet długu, a 80% w poczet pobieranego paliwa. Później tę proporcję zmieniono na 10% - 90%. W ten sposób PHU (...), D. B. (1) sp. j. odzyskała kwotę 185.180,42 zł. Następnie od września 2018 roku R. O. zaprzestał kontaktowania się z PHU (...), D. B. (1) sp. j. i nie spłacił pozostałej należności. Prowadzona

windykacja okazała się nieskuteczna.			
asygnata rozchodowa	k. 11-13		
potwierdzenia zlecenia przelewów	k. 14 - 21		
nakaz zapłaty	k. 39		
zeznania G. P.	k. 43-44, 399 v. – 400		
Z pozyskanych od (...) informacji wynika, że w dniu 11 kwietnia 2018 roku o godz. 10:41 faktycznie zlecono płatności w wysokości 10.500 euro w bankowości internetowej, lecz przelew ten nie został zrealizowany z powodu braku środków na jego pokrycie.	materiały z END dot. informacji bankowej	k. 185 (koszulka)	
tłumaczenie END	k. 187 (koszulka)		
Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 5 czerwca 2018 roku, sygn. akt VIII GNc 349/18, Sąd Okręgowy w S.na skutek pozwu wniesionego przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w B. nakazał pozwanemu R. O., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił powodowi kwotę 76.908,48 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kwotę 4.579 zł tytułem kosztów procesu.	nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 5 czerwca 2018 r. sygn. akt VIII GNc 349/18	k. 193	

<p>Obecnie prowadzone jest postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w G.T. S. pod sygn. akt Km 2171/18.</p> <p>W dniach 14 lutego 2022 roku oraz 13 maja 2022 roku na poczet ww. należności dokonano wpłat po 5.000 zł.</p>			
<p>pisma pełnomocnika (...) Spółka z o.o. s. k w B.</p>	<p>k. 192, 249</p>		
<p>potwierdzenie transakcji z dnia 14.02.2022 r. oraz z dnia 13.05.2022 r.</p>	<p>k. 415, 437</p>		
<p>potwierdzenie przelewu z dnia 13.05.2022 r.</p>	<p>k. 436, 441</p>		
<p>Nakazem zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym z dnia 26 marca 2019 roku, sygn. akt VIII GNc 159/19, Sąd Okręgowy w S.na skutek pozwu wniesionego przez Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...), (...) spółka jawna w S. nakazał pozwanemu R. O., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił powodowi kwotę 102.580,66 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kwotę 4.900 zł tytułem kosztów procesu.</p> <p>W dniach 14 lutego 2022 roku oraz 13 maja 2022 roku na poczet ww. należności dokonano wpłat po 5.000 zł.</p>	<p>nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 marca 2019 r. sygn. akt VIII GNc 159/19</p>	<p>k. 39</p>	

potwierdzenie przelewu z dnia 14.02.2022 r.	k. 411		
potwierdzenie przelewu z dnia 13.05.2022 r.	k. 440		
<p>R. O. ma 45 lat. Posiada wykształcenie podstawowe, z zawodu jest kierowcą mechanikiem, utrzymuje się z działalności gospodarczej z zakresu transportu (formalnie zarejestrowanej na siostrę), z czego osiągał dochód na poziomie 6.000 zł - 8.000 zł miesięcznie, jest rozwodnikiem, posiada 4 dzieci w wieku 21, 20, 11, 4 lat, które pozostają na jego utrzymaniu, nie posiada majątku większej wartości.</p> <p>W przeszłości był karany sędownie. Oprócz wymienionych wyroków, również wyrokiem Sądu Rejonowego w G.z dnia 29 marca 2021 roku, sygn. akt II K 156/20.</p>	wyjaśnienia R. O.	k. 243	
dane osobopoznawcze	k. 244-245		
dane o karalności	k. 432-433		
wyrok Sądu Okręgowego w G.z dnia 13 czerwca 2016 r. sygn. akt XIV K 207/12	k. 293-310		
wyrok Sądu Apelacyjnego w G.z dnia 24 stycznia 2017 r. sygn. akt II AKa 401/16	k. 311-314		

wyrok Sądu Rejonowego w G.z dnia 26 lutego 2018 r. sygn. akt II K 29/18	k. 335		
Z uzyskanych od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych danych wynika, że za lata 2017-2018 R. O. posiadał zaległości wobec ZUS na kwotę ponad 400.000 zł.	informacja z ZUS dot. zaległości R. O.	k. 157-158	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
1.3. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	wyjaśnienia oskarżonego R. O.	Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego R. O. przyznał się do zarzucanych mu czynów, stwierdzając, że poczuwa się do odpowiedzialności, aby naprawić szkodę.	

Wyjaśnił, że sytuacja finansowa nie pozwalała mu na uregulowania jego zobowiązań. Zostały mu zajęte wszystkie rachunki bankowe i zwyczajnie nie miał z czego spłacać. Oświadczył, że w terminie do końca stycznia 2021 roku naprawi całą szkodę, a do 20 grudnia 2020 roku przynajmniej 70 % jej wartości.

Sąd wiarę wyjaśnieniom oskarżonego zarówno w zakresie w jakim przyznał się do zarzucanych mu czynów, jak i wskazanych przez niego powodów i przyczyn nieuregulowania ciążących na nim zobowiązań. Trudno nie zgodzić się z oskarżonym, że zajęcie rachunków bankowych, w szczególności w przypadku prowadzenia działalności gospodarczej na dość szeroką skalę, rzeczywiście uniemożliwia regulowanie bieżących zobowiązań, całkowicie niwelując płynność finansową. Co więcej sąd nie podważa okoliczności, że oskarżony składając deklaracje uregulowania zobowiązań w sprecyzowanej procentowo wysokości w konkretnych przedziałach czasowych miał zamiar wywiązać się ze składanych obietnic i jedynie zła sytuacja finansowa połączona z zajęciem rachunków bankowych, czy też brakiem wystarczających środków na jego

rachunkach bankowych i pogorszeniem się stanu jego zdrowia uniemożliwiła mu te działania.

Niemniej oskarżony ukrył przed oskarżycielami posiłkowymi złą sytuację finansową, której konsekwencją było zajęcie jego rachunków bankowych, czy brakiem na tych rachunkach wystarczających środków na pokrycie ciężących na nim zobowiązań, nawet poszedł dalej, bo podjął działania, które miały kontrahentów sprowadzić w błąd. Sfingował w sposób przedstawiony wyżej przelewy na ich rzecz, które miały potwierdzić zamiar wywiązania się z warunków umów współpracy, pomimo pełnej świadomości, że przelewy te nie zostaną zrealizowane. Właśnie te działania są powodem inkryminacji, a nie fakt nieregulowania zobowiązań względem pokrzywdzonych, bo w tym aspekcie stosunki finansowe pomiędzy nimi mogłyby być uregulowane w postępowaniach cywilnych i nie zachodziłaby potrzeba pociągania oskarżonego do odpowiedzialności karnej za bezprawne działania, których się dopuścił, o czym szerzej w kolejnych punktach

		niniejszego formularza uzasadnienia.
zeznania przedstawicieli pokrzywdzonych	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadków w osobach przedstawicieli pokrzywdzonego PHU (...), D. B. (1) sp. j I. J. i G. P. oraz przedstawicieli pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. sp. k R. Z., T. P., T. N. i R. N. uznając je za rzeczowe i konsekwentne. Dotyczyłyby bowiem relacji łączących oskarżycieli posiłkowych z R. O. w zakresie wspólnych interesów, dokonywanych rozliczeń finansowych, podejmowanych prób ugodowego uregulowania stosunków związanych z rozliczeniami pomiędzy stronami, a także zachowania się ww. oskarżonego przed popełnieniem przypisanych mu czynów, uznając, że ich zeznania zbieżnie dopełniają wersję podawaną w wyjaśnieniach oskarżonego oraz zeznaniach jego współpracownika P. K., korespondują z nią oraz osadzają w konkretnych realiach sytuacyjno - czasowych, zaś świadkowie ci nie mieli żadnych powodów, aby podawać w tym względzie nieprawdę i zatajać jakiegokolwiek okoliczności, czy też próbować je ukierunkować na korzyść którejkolwiek ze stron.</p>	

Zeznania tych osób pozwoliły na odtworzenie stanu faktycznego niniejszej sprawy, nadanie mu ciągu przyczynowo – skutkowego oraz szerszego kontekstu sytuacyjnego, a także pozwoliły na stworzenie rysu charakterologicznego oskarżonego R. O., jego cech osobowościowych oraz podejścia do biznesu, zasad nim kierujących, czy stosunku do norm społecznych. Reasumując pomimo, że wiedza ww. dotyczyła w głównej mierze okoliczności pobocznych, to łącznie ich depozycje dały podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych odnośnie relacji, jakie panowały pomiędzy pokrzywdzonymi spółkami i oskarżonym R. O. oraz jego zachowania, gdy te relacje z powodu rozliczeń finansowych uległy pogorszeniu.

zeznania świadka P. K.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka P. K. przedstawiciela R. O.. Ten wprost informował, że wszystkie decyzje w firmie podejmował oskarżony, zatem również te dotyczące zabiegów oszukańczych na szkodę oskarżycieli posiłkowych. Jego twierdzenia są zbieżne z relacjami pracowników kontrahentów, w tym – w

	zakresie – wprowadzenia ich w błąd.		
dowody z dokumentów	<p>Sąd uwzględnił również dowody z dokumentów. Zostały bowiem sporządzone w przepisanej prawem formie, przez osoby do tego uprawnione oraz nie budziły wątpliwości natury faktycznej, bądź prawnej. Sąd nie znalazł powodów, aby kwestionować ich autentyczność, bądź prawdziwość zawartej w nich treści, a w toku postępowania nie były również kwestionowane przez strony, więc stały się częścią materiału dowodowego będącego podstawą ustaleń faktycznych. Reasumując dokumenty uzyskane do sprawy zostały wydane przez uprawnione do tego organy i brak jest podstaw do ich podważenia. Protokoły w sposób rzeczywisty odzwierciedlają bowiem przebieg czynności procesowych.</p>		
<p>1.4. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I, II	R. O.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Zgodnie z uregulowaniem art. 286 § 1 kk kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania podlega karze, w tym surowszej w przypadku typu kwalifikowanego z art. 294 § 1 kk. Do znamion powyższego przestępstwa zalicza się: niekorzystne rozporządzenie mieniem, wprowadzenie w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, a także cel jakim jest osiągnięcie korzyści majątkowej.</p> <p>Przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1</p>			

kk jest przestępstwem skutkowym, którego znamieniem jest niekorzystne rozporządzenie przez pokrzywdzonego mieniem własnym lub cudzym. W przypadku przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 kk w związku z umowami cywilnoprawnymi podkreślenia wymaga, że przy ustaleniu zamiaru należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można byłoby wyprowadzić wnioski co do realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę osobie rozporządzającej mieniem, a w szczególności jego możliwości finansowe, skalę przyjętych zobowiązań, które ma świadczyć sprawca na korzyść rozporządzającego mieniem, zachowanie się sprawcy po otrzymaniu pieniędzy, jego stosunek do rozporządzającego mieniem w związku z upływem terminów płatności, z jednoczesną oceną przy zwłoce płatności zmian w sytuacji materialnej sprawcy na niekorzyść oraz przyczyn takiego stanu rzeczy.

Zgodzić się przy tym należy ze stanowiskiem, że niekorzystnym rozporządzeniem mieniem może być handel z podmiotem, zwłaszcza w formie przekazywania towaru

na odroczony termin płatności, polegający na przekazywaniu towaru kontrahentowi, którego majątek nie wystarcza na pokrycie zobowiązań, co oznacza, że w przypadku braku zapłaty dostawcy towarów kontrahent nie ma gwarancji, iż zaspokoi swoje roszczenia przymusowo oraz sytuacja, w której kontrahent, nie posiadając na ten temat wiedzy, przekazuje towar spółce, której wskaźniki (płatności bieżącej, wskaźnik szybki), nie zapewniają bieżącej obsługi zobowiązań wszystkich wierzycieli, co oznacza że nie mogą być oni terminowo przez spółkę spłacani, a nadto sytuacja, w której wskaźnik ogólnego zadłużenia i wskaźnik zadłużenia kapitału własnego wskazuje na brak możliwości zwrotu zaciągniętych zobowiązań i przerzucenie ryzyka prowadzonej działalności na wierzycieli (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 13 grudnia 2012 r. sygn. akt II AKa 103/12). Znamiona oszustwa wypełnia działanie sprawcy, który składa zamówienie na dostarczenie towaru/ wykonanie usługi, za które płatność ma nastąpić w uzgodnionym, odroczonym terminie, jeżeli złożeniu zamówienia towarzyszy powzięty z góry zamiar niedotrzymania

uzgodnionego terminu zapłaty i odłożenia go na czas bliżej nieokreślony oraz uzależnienia zapłaty od ewentualnego powodzenia określonych inwestycji dokonanych w przyszłości (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 28 sierpnia 2012 roku, II AKa 74/12). Do znamion występku z art. 286 § 1 kk nie należy „przywłaszczenie” środków uzyskanych wskutek oszustwa - w sensie powiększenia własnego majątku sprawcy. Oszustwem jest także pozyskanie środków w wyniku oszukańczych zabiegów i przeznaczenie ich na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej, obarczonej wszak określonym ryzykiem niepowodzenia, a w konsekwencji, także utraty tych środków (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 sierpnia 2018 roku, sygn. akt II AKa 300/18). Na aprobatę zasługuję także stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 10 lipca 2014 roku, sygn. akt II AKa 229/14, zgodnie z treścią którego kwestie zbytu towaru, zmian kursowych waluty, opadów śniegu w listopadzie, opóźnień w zwrocie VAT i innych zachowań związanych z działalnością gospodarczą są bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w

sprawie. Prowadzenie działalności gospodarczej w ramach wolnego rynku wiąże się z wieloma konsekwencjami, także negatywnymi.

Koniunktura nie zawsze jest przecież stabilna, działalność uzależniona od sił przyrody, czy zmiany na rynku walutowym, to normalne konsekwencje ryzyka gospodarczego, z którymi każdy prowadzący działalność gospodarczą musi się liczyć.

Oczywiste, że sam fakt rozpoczęcia działalności gospodarczej nie warunkuje sukcesu gospodarczego i trudno wymagać, by inne istniejące na rynku spółki były podporządkowane interesom oskarżonego. Niemiej oskarżony wiedząc o utracie płynności finansowej, nadal realizował zamówienia u pokrzywdzonych. Tym samym pobierając paliwo, czy zlecających usługi serwisowe, nie tylko przerzucił na pokrzywdzonych ryzyko prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, ale w konsekwencji obciążył ich pełnymi konsekwencjami finansowymi tych działań. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1

kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk.

W orzecznictwie podkreśla się też, że do realizacji znamion przestępstwa oszustwa wystarczające jest wprowadzenie kontrahenta w błąd (np. co do swojej sytuacji ekonomicznej), wyzyskanie jego błędu (np. wyobrażenia co do skutków dokonania określonej transakcji) bądź niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. „Dla bytu przestępstwa z art. 286 § 1 kk okoliczność, że pokrzywdzony mógł błędu uniknąć, czy też nie zachował należytej ostrożności, nie jest istotna. Dla zaistnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk wystarczające jest bowiem ustalenie, że pokrzywdzony nie zawarłby umowy, gdyby wiedział o okolicznościach, które były przedmiotem wprowadzenia go w błąd przez sprawcę. Dla wprowadzenia w błąd skutkującego niekorzystnym rozporządzeniem mieniem wystarczające jest zatem celowe wywołania błędnego wyobrażenia o okolicznościach decydujących o rozporządzeniu mieniem (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26

października 2017 roku, sygn. akt II AKa 402/17).

Podzielając taką interpretację przyjąć należy, że oskarżony R. O. wprowadził w błąd pracowników pokrzywdzonych spółek co do zamiaru dokonywania zapłaty za zlecane usługi, czy pobierane towary, czym doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. O fakcie, że R. O. działał w sposób umyślny, z zamiarem bezpośrednim, obejmującym cel i sposób działania świadczy okoliczność zawarcia ugód, z których przecież nie miał zamiaru się wywiązać, co więcej nie miał takich możliwości, a które to ugody miały wywołać mylne wyobrażenie o chęci spłaty zadłużenia i doprowadzić w efekcie do dalszego świadczenia usług lub wydawania towaru na jego rzecz przez pracowników pokrzywdzonych spółek. Co więcej, celem przekonania kontrahentów, wprowadził ich w błąd co do wykonania przelewów, o czym przekonali się dopiero jak niekorzystnie rozporządzili swoim mieniem. Wobec powyższego – oskarżony R. O. swoim zachowaniem wprowadził pokrzywdzone spółki w błąd co do faktu możliwości zapłaty ceny za świadczone usługi lub pobierany towar, czym

wypełnił znamiona czynów określonych w art. 286 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk. Dodatkowo Sąd rozważał uzupełnienie kwalifikacji czynu na szkodę Przedsiębiorstwa Handlowo-Uslugowego (...), D. B. (1) sp. j. z siedzibą w S. o art. 270 § 1 kk, skoro potwierdzenia przelewów w postaci dokumentów zostały sfalszowane. Jednak te przesłał P. K., a brak było dowodów na pewne ustalenie, że w takim celu otrzymał je od oskarżonego, co nie zmienia faktu, że oskarżony deklarował, że przelewy wykonał.

Sąd wydając rozstrzygnięcie stosował przepisy ustawy Kodeks Karny w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. z 2020 roku, poz. 1086) w zw. z art. 4 § 1 kk.

Art. 38 Ustawy o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami Covid -19 oraz o

uproszczonym
postępowaniu o
zatwierdzeniu układu w
związku z wystąpieniem
Covid – 19 z dnia
19 czerwca 2020 r.
(Dz. U z 2020 r.,
poz. 1086) zmieniono
brzmienie m.in. art. 86
kk zgodnie z treścią
którego sąd wymierza
karę łączną w granicach
powyżej najwyższej z
kar wymierzonych za
poszczególne
przestępstwa do ich sumy,
a także po art. 57 a kk
dodano art. 57b zgodnie z
treścią którego skazując za
przestępstwo określone w
art. 12 § 1 kk sąd wymierza
karę przewidzianą za
przypisane sprawcy
przestępstwo w wysokości
powyżej dolnej granicy
ustawowego zagrożenia
do podwójnej wysokości
górnej granicy
ustawowego zagrożenia.
Wcześniej uregulowania
w tym zakresie zamiast
zapisu powyżej najwyższej
z kar, zawierały wskazanie
od najwyższej z kar, co
było uregulowaniem dla
oskarżonego
korzystniejszym, zaś
zgodnie z treścią art. 4 § 1
kk jeżeli w czasie orzekania
obowiązuje ustawa inna
niż w czasie popełnienia
przestępstwa, stosuje się
ustawę nową, jednakże
należy stosować ustawę
obowiązującą poprzednio,
jeżeli jest względniejsza
dla sprawcy.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		R. O.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Sąd dokonał zmiany w opisach czynów zarzucanych oskarżonemu R. O. w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w zakresie czynu wskazanego w pkt I wyroku przyjął, że został popełniony w okresie od 17 października 2017 roku do dnia 25 kwietnia 2018 roku, w odróżnieniu od oskarżyciela publicznego, który z nieuzasadnionych przyczyn wskazał, iż został popełniony już w dniu 3 lipca 2015 roku, a więc w dniu, w którym R. O. zawarł z Serwisy Józef Skrzypa sp. z o.o. sp. k. umowę na podstawie, której (...) sp. z o.o. sp. k. zobowiązała się za wynagrodzeniem dokonywać naprawy i prowadzić obsługę serwisową pojazdów R. O. przy ul. (...) w S., a warunkiem wydania przez (...) sp. z o.o. sp. k. auta po uprzednio wykonanej usłudze, było opłacenie przez R. O. wystawionych z tego tytułu faktur VAT oraz zapłata faktur tytułem wynajmu pojazdu zastępczego, a te były co do zasady w miarę regularnie 			

i sukcesywnie opłacane do 17 października 2017 roku (k. 117 v. akt sprawy – zeznania świadka R. Z.), a więc do czasu rozpoczęcia naprawy powypadkowej i usługi serwisowej pojazdu V. o numerze rejestracyjnym (...), a nie bliżej nieokreślonych „pojazdów”, jak to wskazał prokurator,

- dokonał zmiany opisu czynu I również w ten sposób, że przyjął wartość szkody na łączną kwotę 76.908,48 zł. We wskazanym dniu 17 października 2017 roku pojazd V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został wstawiony do warsztatu firmy (...) sp. z o.o. sp. k. celem dokonania jego naprawy polegającej na likwidacji szkody powypadkowej (k. 85 v. i 93 akt sprawy). Po wykonaniu ww. usługi pokrzywdzony (...) sp. z o.o. sp. k. wystawił faktury VAT odpowiednio w datach 24 listopada 2017 roku, 27 grudnia 2017 roku, 29 grudnia 2017 roku, 31 stycznia 2018 roku, 16 lutego 2018 roku, 13 marca 2018 roku i 11 kwietnia 2018 roku na łączną kwotę 76.908,48 zł. Należności wynikające z ww. faktur nie zostały uiszczone przez oskarżonego R. O., a termin płatności ostatniej z nich z dnia 11 kwietnia 2018 roku o nr (...) upłynął w dniu 25 kwietnia 2018 roku (k. 102 akt sprawy),

stąd też data końcowa
zakreślonego czasokresu
popelnienia przez ww.
czynu przypisanego mu w
pkt I,

- uznał, że w ramach
zarzucanego oskarżonemu
R. O. czynu I działał w
krótkich odstępach czasu,
w wykonaniu z góry
powziętego zamiaru, a
więc w warunkach o
których mowa w art. 12
§ 1 kk, co znalazło swoje
odzwierciedlenie zarówno
w dokonanej zmianie
opisu ww. czynu w
tym zakresie, jak i
uzupełnionej o ten przepis
jego kwalifikacji prawnej.
Zgodnie bowiem z treścią
art. 12 § 1 kk dwa lub więcej
zachowań, podjętych w
krótkich odstępach czasu
w wykonaniu z góry
powziętego zamiaru,
uważa się za jeden
czyn zabroniony; jeżeli
przedmiotem zamachu
jest dobro osobiste,
warunkiem uznania
wielości zachowań za
jeden czyn zabroniony jest
tożsamość
pokrzywdzonego. Ww.
granice ciągłości
wyznaczają początek
pierwszego i zakończenie
ostatniego z zachowań,
które stanowią czyn
ciągły (postanowienie
Sądu Najwyższego - Izba
Karna z dnia 18 maja 2020
r. sygn. akt IV KK 25/20),
o czym była już mowa.
Oskarżony realizował nie
jedno zachowanie jak
twierdził prokurator, ale

wiele na przestrzeni wskazanego okresu,

- zmienił również opis czynu II w ten sposób, że ustalił okres jego popełnienia od 1 do 10 maja 2018 roku, a wartość szkody na kwotę 287.761,08 zł, w odróżnieniu od oskarżyciela publicznego, który określił czasokres popełnienia tego czynu od 23 kwietnia 2018 roku do 10 maja 2018 roku, zaś wartość szkody na 285.000 zł. Tymczasem do końca kwietnia 2018 roku współpraca pomiędzy firmą oskarżonego, a pokrzywdzoną spółką układała się bezproblemowo, pieniądze, tj. przedpłaty wpływały na konto pokrzywdzonego, a R. O. tankował swoje pojazdy. W dniu 25 kwietnia 2018 roku zostało wysłane potwierdzenie przelewu od R. O. na kwotę 35.000 zł za olej napędowy, które wpłynęło na konto pokrzywdzonej spółki (k. 28 v. akt sprawy – zeznania I. J.). Dopiero od początku maja 2018 roku, tj. od 1 do 10 maja 2018 roku, wpływały na emaila pokrzywdzonego Przedsiębiorstwa Handlowo-Uslugowego (...), D. B. (1) sp. j. z siedzibą w S. potwierdzenia zlecenia przelewów, które nie zostały zrealizowane na łączną kwotę 285.000 zł (40. 000 zł z dnia 23

kwietnia 2018 roku – k. 21 akt sprawy + 35 .000 zł z dnia 26 kwietnia 2018 roku – k. 20 akt sprawy + 40 000 zł z dnia 27 kwietnia 2018 roku – k. 19 akt sprawy+ 35 000 zł z dnia 2 maja 2018 roku – k. 18 akt sprawy +35 000 zł z dnia 7 maja 2018 roku – k 17 akt sprawy +30 000 zł z dnia 8 maja 2018 roku – k. 16 akt sprawy +35 000 zł z dnia 9 maja 2018 roku – k. 15 akt sprawy +35 000 zł z dnia 10 maja 2018 roku – k. 14 akt sprawy). Natomiast kwota 35000 zł wynikająca z faktury z daty 23 kwietnia 2018 roku, wskazanej jako początek czasokresu popełnienia przestępstwa przez prokuratora, w dniu 25 kwietnia 2018 r. wpłynęła jeszcze na konto pokrzywdzonego (k. 28 v. akt sprawy). Kwota 287.761,08 zł stanowi zaległość oskarżonego z tamtego czasu, a więc jest wartością poniesionej przez pokrzywdzonego szkody, z której to w wyniku zawartej ugody spłacono 185.180,42 zł, a do zapłaty pozostawał kwota 102.580,66 zł, zasądzona od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej w postępowaniu cywilnym w wydanym w postępowaniu upominawczym nakazie zapłaty (k. 29, 39 akt sprawy).

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
---	---------------------------------------	--	--

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. O.	I.	I.	Przystępując do miarkowania wszystkich kar, czy to jednostkowych czy łącznych, sąd określał je i różnicował, uwzględniając ich wagę w ramach konkretnego przestępstwa, zachowanie oskarżonego przed popełnieniem przestępstw

(w tym jego wcześniejszą karalność) oraz zachowanie po ich popełnieniu.

Wymierzając kary pozbawienia wolności sąd uwzględnił dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk:

- stopień społecznej szkodliwości czynu był bardzo wysoki, oskarżony oszukał pokrzywdzonych działając z niskich pobudek, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

- stopień jego winy był wysoki, działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim ukierunkowanym na popełnienie przestępstwa, osiągnięcie korzyści majątkowej, nie istniały żadne okoliczności umniejszające stopień jego winy, wykonał szereg dość skomplikowanych czynności żeby zrealizować przestępstwa,

- działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w sposób przemyślany, ukierunkowany i konsekwentnie z zamiarem bezpośrednim realizowany,

- poprzednią trzykrotną karalność, w tym za szereg przestępstw podobnych, chociaż nie w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 kk.

Oskarżony swoimi czynami okazał całkowity brak poszanowania dla zasad porządku prawnego. Naruszył wymienione powyżej dobra o istotnym znaczeniu społecznym, a więc mienie pokrzywdzonych i ich bezpieczeństwo finansowe, a także stabilność prowadzonych przez nich działalności gospodarczych. Powyższy fakt oznacza, że podejmując zamiar dokonania przypisanych mu czynów musiał mieć świadomość ich znaczenia. Pomimo tego, mając nieskrępowaną możliwość wyboru zachowania zgodnego z porządkiem prawnym, podjął decyzję o realizacji działania przestępczego. Zaznaczyć trzeba w tym kontekście, że w jego motywacji (pobudkach) nie można odnaleźć żadnej okoliczności, która pozwalałaby nie oceniać takiej decyzji z całą dezaprobatą, co powoduje, iż społeczny osąd tej decyzji musi być zdecydowanie ujemny.

Na korzyść oskarżonego R. O. uwzględnił fakt, iż zasadniczo przyznał się do zarzucanych mu czynów, wyjaśniając, że sytuacja finansowa nie pozwalała mu na uregulowanie jego zobowiązań, zaś na niekorzyść fakt jego uprzedniej karalności. Swoim zachowaniem

wykazał on zatem dalece idący brak poszanowania dla norm prawnych oraz okazał, że resocjalizacja w stosunku do niego nie osiągnęła jakichkolwiek efektów.

Sąd nie znalazł żadnych okoliczności wyłączających czy ograniczających winę oskarżonego. Przy wymiarze kary dla oskarżonego wziął pod uwagę też społeczną szkodliwość czynów, którą uznał za znaczną. Dokonanie oszustwa niewątpliwie musi być uznane za zachowanie nacechowane wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Zachowanie takie stwarza bardzo duże zagrożenie dla posiadanego przez pokrzywdzonych mienia, ich poczucia bezpieczeństwa i stabilizacji finansowej oraz pewności obrotu gospodarczego, co szczególnie istotne w sytuacji podmiotów prowadzących działalności gospodarczą, w tym tą szeroko zakrojoną, w przypadku której oszustwo kontrahentów trudno wyłapać na bieżąco i przeciwdziałać mu w sposób tak szybki, by nie doprowadzić do zwiększenia kwoty niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Jednocześnie oskarżony prowadził ustabilizowany

tryb życia, realizował działalność gospodarczą, osiągał regularne dochody, zaspokajał potrzeby egzystencjalno - bytowe pozostających na jego utrzymaniu dzieci. Obecnie uregulował kwoty po 10.000 zł na poczet szkód.

Orzeczona kara zrealizuje wszystkie dyrektywy wymiaru kary, w tym w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Będzie sprzyjać właściwemu kształtowaniu się świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na umocnienie przekonania, że żadne przestępstwo nie uchodzi bezkarnie i nie popłaca, a wręcz przeciwnie, spotyka się ze sprawiedliwą represją karną. Przede wszystkim umożliwi kolejną próbę wychowania oskarżonego, wpojenia mu podstawowych norm społecznych, poszanowania innych osób, w tym ich mienia oraz konieczności przestrzegania porządku prawnego.

Wymierzając zaś karę grzywny obok kary pozbawienia wolności Sąd uwzględnił wysokość osiągniętej korzyści majątkowej oraz sytuację materialną i rodzinną oskarżonego. Oskarżony będzie w stanie uiścić orzeczone kary majątkowe

bez uszczerbku dla siebie i rodziny.

Liczbę stawek dziennych określił uwzględniając uwarunkowania popełnienia przestępstwa (np. charakter czynu zabronionego, winę, okoliczności wpływające na zaostrzenie bądź złagodzenia kary, sposób popełnienia czynu, motywację sprawcy, okoliczności popełnienia czynu itp.) Wysokość stawki dziennej sąd przyjął analizując wysokość zarobków otrzymywanych przez oskarżonego (realna możliwość uiszczenia grzywny), jego warunki osobiste, rodzinne, a także stan majątkowy oraz możliwości zarobkowe, w tym również podnoszoną przez oskarżonego okoliczność jego stanu zdrowia, który uległ w ostatnim czasie pogorszeniu oraz schorzeń, na które cierpi, na dowód czego przedłożono stosowne zaświadczenia i dokumenty, które to mogą jego możliwości zarobkowe nieco ograniczać, jednak z uwagi na charakter prowadzonej przez oskarżonego dotychczas działalności gospodarczej i jego rolę w prowadzonej firmie, nie wymagającej od niego ciężkiej pracy fizycznej, w żadnej mierze nie pozbawiają go całkowicie możliwości wykonywania pracy zarobkowej i

			<p>osiągania z jej tytułu całkiem sporego dochodu.</p> <p>W tych okolicznościach za przypisany w pkt I czyn sąd wymierzył karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.</p>
R. O.	II.	II.	<p>Na podstawie art. 286 § 1 kk zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk wymierzył za czyn II, to jest kwalifikowany typ przestępstwa oszustwa, karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.</p> <p>Na wymiar tej kary ww. wpłynęły okoliczności szczegółowo już omówione w pkt. 4.I niniejszego formularza. Dodatkowo w zakresie tego czynu sąd miał na względzie okoliczność, iż oskarżony dopuścił się go w stosunku do mienia znacznej wartości.</p> <p>Stosownie zaś do uregulowania art. 115 § 5 kk mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 złotych. O ile dla kwalifikacji nie ma znaczenia częściowe</p>

			<p>uregulowanie należności, a więc zredukowania wartości poniesionej przez pokrzywdzonego szkody z kwoty 287.761,08 zł do kwoty 92.580,66 zł, miało to wpływ na wymiar kary. Przy czym wymiar ten powinien uwzględniać powołane okoliczności czynów i uprzednią karalność oskarżonego, czego oskarżyciel publiczny nie uwzględnił postulując o zbyt łagodną karę.</p>
R. O.	III.	I., II.,	<p>Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 i 2 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 130 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.</p> <p>Wymierzając ww. karę łączną wobec oskarżonego zastosował zasadę wypadkowej kar, czyli asperacji, odstępując tym samym od zastosowania zasady absorpcji, czyli wymierzenia kary łącznej na poziomie najwyższej z kar podlegających połączeniu, uznając, iż byłoby to rozwiązanie zbyt korzystne dla oskarżonego, nieuzasadnione w niniejszej sprawie, a także pełnej kumulacji kar, która z kolei sprowadzała się do wymierzenia kary łącznej na poziomie pełnej</p>

sumy kar podlegających
łączeniu.

Za wymierzeniem takiej
kary przemawiał:

- ścisły związek czasowy,
oba przestępstwa zostały
popelnione w zbliżonym
czasokresie od
października 2017 roku do
maja 2018 roku,

- ścisły związek
przedmiotowy pomiędzy
czynami, natomiast brak
związku podmiotowego
pomiędzy nimi co do
zasady, poza przypadkiem
rozpatrywania obu
pokrzywdzonych
podmiotów jako
związanych z tą samą
branżą współpracującą z
osobami prowadzącymi
działalność gospodarczą
związaną z szeroko
pojętym transportem i
użytkowaniem pojazdów,
albowiem zarzucane
oskarżonemu czyny były
tego samego rodzaju,
godziły w tożsame
dobra chronione prawnie,
choć dotyczyły innych
podmiotów
pokrzywdzonych
poszczególnymi czynami.

Reasumując wobec
oskarżonego ziściły się
przesłanki do orzeczenia
kary łącznej. Wymierzając
w tym zakresie karę
łączną, poza warunkami
kodeksowymi
zakreślającymi
dopuszczalne granice
miarkowania tych kar, sąd
uwzględnił liczbę czynów,
za które wymierzono kary

			podlegające łączeniu, a także związek czasowy pomiędzy przestępstwami, a także okoliczność, iż przestępstwa te były powiązane, które to okoliczności wpłynęły na wymiar orzeczonej kary łącznej. Nadto pamiętał o celach zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.
5.	Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6.	inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
Stosownie do uregulowania art. 415 § 1 kpk w razie			

skazania oskarżonego sąd orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, obowiązek naprawienia, w całości lub w części, szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Jednak zgodnie ze zdaniem drugim tego przepisu nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono.

Powyższa sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie, co spowodowało, że sąd nie uwzględnił wniosku prokuratora i zaniechał wydania rozstrzygnięcia w tym zakresie, bo nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 5 czerwca 2018 roku, sygn. akt VIII GNe 349/18 Sąd Okręgowy w S., na skutek pozwu wniesionego przez (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w B., nakazał pozwanemu R. O., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił powodowi kwotę 76.908,48 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kwotę 4.579 zł

<p>tytułem kosztów procesu (k. 193 akt sprawy).</p> <p>Z kolei nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 26 marca 2019 roku, sygn. akt VIII GNc 159/19, Sąd Okręgowy w S., na skutek pozwu wniesionego przez Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...), (...) spółka jawna w S., nakazał pozwanemu R. O., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił powodowi kwotę 102.580,66 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kwotę 4.900 zł tytułem kosztów procesu (k. 39 akt sprawy).</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>V.</p>	<p>Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania sąd na podstawie art. 626 § 1 kpk oraz art. 627 kpk zasądził od oskarżonego koszty sądowe związane z jego udziałem w sprawie, a także stosownie do uregulowań art. 2 ust. 1 pkt. 5, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U z 1983 r., Nr 49, poz. 223) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 3.000 złotych.</p>	

7. Podpis	